

Szegedi Kovács György

Júdás

Micsoda áhítatos
mozgolódás
árnybarázdás
vér-gyertyaláng
csöndes kenyérszakadás
míg elhangzik
a mondat
van közületek egy

gyűlölöm a Jánosokat
akik mindig
beleszületnek
az Isten ölébe
nekik
könnyed malaszt
az egész
fülbésúgásnyi
vacsora
Uram
ki az a barom?
*akinek én a bemártott
falatot adom*

Viszket a lábam
az agyam
harminc tiszta ezüstért
elcsattanó jel
arcközelben az Istennel
Uram
szépen megborotválkoztál
erre az alkalomra

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY (1959) Ielkésznek tanult, 1987 óta közöl verseket.

Túl

Túl értelmen,
érzelmen,
mágnestapon rendeződő
vasreszeléken,
álmaink sosem nyíló
vaskapuin,
ördöglakatra zárt
reményeken,
csöndbe igazott
szavakon,
démoni papírsasok
hazug vijjogásán, hogy
ki ne derüljön:
fölkentésünk múlt idejű,
elvégzett dolog!

Végül

„S alig éltem még”,
de nem szorult a hang
semmilyen keret közé.
A szabad kitárulkozás,
sokszínű közelítés,
pillanatnyi létünk,
mikor még
por is voltunk
az Ő szemében,
a nem egyformára
teremtett ember látványpékségében,
míg minden „megfolyik, kiapad”.
Majd a sacrumnak gyémánt ívein
végül helyre áll az anyag – az édeni,
s újra indulhatunk
vigaszágon.

Találkozás

Kávéillatú szavaidra
emlékezem
széles lapos orrodra
a táskákra a szemed alatt

mégsem változtál
semmit
mégsem változott
semmi

